

วรรณกรรมกับสื่อมวลชน

การอภิปรายพิเศษในวิชาการวรรณกรรมปัจจุบัน วันที่ 4 กันยายน 2527

อาจารย์นลินี สีตะสุวรรณ

วิทยากร

มยุรฉัตร เหมือนประสิทธิเวช

วิทยากร

วรายุทธ มลิณฑจันดา

วิทยากร

นพพล โกมารชุน

วิทยากร

รศ.เรีนฤทัย สัจจพันธ์

ผู้ดำเนินการอภิปราย

รศ. รื่นฤทัย “ขอเรียนถามอาจารย์อนลินีเรื่อง การเขียนบทโทรทัศน์”

อ.อนลินี “โดยปกตินักเขียนบทโทรทัศน์จะรับเรื่องจากนักจัดซึ่งจะระบุเรื่องมา ถ้าเป็นเมื่อก่อน จากสมัยแรก ๆ ที่เริ่มมีภาพยนตร์โทรทัศน์ การเลือกเรื่องมาทำเป็นละครนั้น เลือกมาจากเรื่องที่ทำเป็นบทละครโดยเฉพาะ พอระยะหลังมีการนำเอาวรรณกรรมคลาสสิกเข้ามาบ้าง ซึ่งอาจนับว่าเป็นจุดเริ่มต้น”

การเขียนบท ขึ้นแรกเราต้อง อ่านเรื่องให้เข้าใจก่อน เข้าใจแล้วชอบ ที่ว่าชอบนั้นเรื่องควรจะถูกใจเรา และเรื่องควรมีจุดยืน หรือจุดมุ่งหมาย แล้วจะทำให้เราอยากถ่ายทอดไปสู่ผู้อื่น จากนั้นก็ดูบทบาทคาแรคเตอร์ของตัวละครแต่ละตัว ว่ามีพฤติกรรมอะไรที่น่าสนใจ ถ้าตัวละครมีอะไรที่พิเศษกว่าคนธรรมดา บทก็จะเขียนได้ง่ายกว่า อันที่จริงตัวละครนั้นก็เพียงคล้าย ๆ คนจริง ๆ แต่คนจริง ๆ น่าเบื่อกว่า จากนั้นก็ดูการเปลี่ยนแปลงของตัวละคร ว่าเปลี่ยนจากดีเป็นเลว หรือเลวเป็นดีอย่างไร ซึ่งก็เท่ากับว่าเราหาความน่าสนใจให้กับตัวละครตัวนั้น ที่สำคัญเราจะต้องดูพฤติกรรม การกระทำอะไรบ้าง ถ้าไม่ดีก็แก้ไข เช่น ถ้าพูดมากเกินไป ก็เน้นให้มีการกระทำมากขึ้น เพราะว่าเรื่องนั้นมาจากหนังสือซึ่งใช้สำหรับอ่าน จากนั้นก็มาถึงการลำดับเรื่อง คือการแบ่งเป็นซีนหรือตอน ๆ ซึ่งหลายตอนจบ แล้วกำหนดเวลาเป็น 25-30 นาทีต่อตอน บางทีจากเนื้อเรื่อง เราไม่สามารถทำให้จบลงในตอนที่กำหนดได้ เราก็ต้องแบ่งใหม่ แต่ต้องพยายามให้มีจุดเริ่มต้น และจุดจบเหมือนกัน ดังนั้น เนื้อเรื่องอาจเปลี่ยนแปลงได้จึงอาจไม่เหมือนหนังสือทั้งหมด เราต้องพยายามให้การดำเนินเรื่องชวนติดตามในตอนต่อไป หลังจากนั้นก็เริ่มลงมือเขียนจริง ๆ ส่วนที่ต้องการมากที่สุดคือเขียนคำพูด บทสนทนา เจรจากัน อันนี้บางทีการเขียนนิยายของผู้เขียน เขียนแบบตัวละครทุกตัวพูดเหมือนกันหมดคือสำนวนอย่างเดียวกัน การที่เราจะนำมาเขียนบทละครเราจะต้องนึกว่าต้องมี “หน้า” ด้วย คือต้องมีกรกระทำแสดงออกไปด้วย อย่างเช่นคุณนพพลแสดงเรื่องนี้ แล้ว “หน้า” อย่างคุณนพพลนี้จะพูดออกไปอย่างไร ซึ่งบางครั้งต้องแต่งใหม่หมดเลย คือต้องแยกให้แต่ละคนมีสำนวนเฉพาะของตนเองให้พูดตามบุคลิกที่ตัวละครควรจะเป็น เมื่อเสร็จแล้ว เราต้องคิดถึงภาพที่จะปรากฏบนจอ เราต้องสอดใส่พฤติกรรมการแสดงลงไปให้ตัวละครให้มากที่สุด ซึ่งบางครั้งเราไม่สามารถที่จะเขียนลงไปยาว ๆ ได้ เพราะพูดมากก็จะเบื่อ สังเกตดูละครที่มีการออกท่าทางมาก ๆ จะสนุกกว่า ดังนั้นเราจึงพยายามตีความมากมายที่ต้องการจะบอกแก่ผู้ชมเป็นท่าทางมากกว่า”

รศ. รื่นฤทัย “อยากให้คุณมยุรฉัตร ในฐานะเป็นผู้จัดละคร อธิบายให้ฟังว่ามีหลักเกณฑ์ในการเลือกเรื่องที่จะนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์อย่างไร”

มยุรฉัตร “การทำละครให้คนดูติดใจนั้น มันเริ่มจากขั้นตอนหลายๆ อย่าง ขึ้นแรก หน้าทีของผู้จัด” คือเลือกเรื่อง ซึ่งคิดว่าคนดูจะชอบ เมื่อก่อนนี้สัก 5 ปีที่แล้ว การเลือกเรื่องทีคนดูจะชอบง่าย

มาก เพราะนวนิยายทุกเรื่อง เราสามารถตัดสินใจว่าเรื่องนี้สนุก แล้วเราสามารถนำมาทำเป็นละครที่ประสบความสำเร็จได้ แต่มาถึงเวลานี้ เราไม่มีเสรีภาพในการเลือกเรื่องที่จะมาทำ ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะได้ละคร ซึ่งมีแนวแปลกและสนุกมาสู่สายตาผู้ชม เพราะต้องอยู่ในขอบข่ายของกบว. ซึ่งเขาจะบังคับเรามาก บางครั้งเรื่องที่เราเห็นว่าไม่ได้มีพิษมีภัยอะไรเลยแต่ไม่ทราบว่าจะดูดี กบว. คนไหนเขาก็เป็นอันว่าทำไม่ได้ จะเห็นว่าอันนี้เป็นความอึดอัดใจของผู้จัดอย่างยิ่งที่จะต้องเสาะแสวงหาเรื่องใหม่ต่อไป ซึ่งมันก็ไม่ผิดไปจากแนวที่ทำ ๆ กันอยู่ทุกวัน เมื่อทุกคนต้องการในสิ่งเดียวกันมันก็จะออกมาในแนวเดียวกันหมดเป็น ผัวมีเมียน้อย เมียน้อยมากไปหน่อยก็ไม่ได้ ไม่ได้ ท่าน กบว.ท่านบอกว่าเมียน้อยไม่ดี และตอนนี้ท่านก็บอกว่า คำว่า เมียน้อยห้ามออกอากาศแล้วละ เราก็กำลังคิดกันว่า เราจะบัญญัติศัพท์คำว่า *เมียน้อย* ใหม่ว่าจะอะไรดี จะใช้คำว่า *คู่นอนที่* มีจำใจไม่ทราบว่าจะผ่านหรือเปล่า นี่ก็เป็นปัญหาอยู่

ท่านนักประพันธ์ท่านก็เขียนเรื่องออกมาเยอะแยะ แต่จะไปบังคับให้ท่านเขียนเฉพาะเรื่องที่ทำทีวี เรื่องของท่านก็จะขายให้สำนักพิมพ์ไม่ได้ มันเป็นการยากที่จะทำให้ทุกอย่างมันลงตัวกัน มันเป็นคำสั่ง กบว. เมื่อเราเลือกเรื่องได้แล้ว ซึ่ง กบว.ก็เห็นด้วยเราก็ต้องมานั่งคัดเลือกตัวแสดงกันอีก หลังจากที่เราอ่านอย่างละเอียดตามตัวละครในเรื่อง นักแสดงคนไหนที่จะเหมาะ ซึ่งก็เป็น การยากที่จะให้ตรงกับหนังสือ อันนี้ เราอนุโลมให้เพี้ยนไปได้นิดหน่อย เพราะนักแสดงเมืองไทยมีไม่มากนัก ที่พิเศษสุดก็คือการทำงาน และการเลือกตัวแสดงของผู้จัดนี้จะต้องไม่สบตากับเพื่อนนักแสดงทั้งหลาย เพราะว่าไม่อย่างนั้นแล้ว ก็จะเป็นการเล่นพวก ความเหมาะสมก็จะหายไป เราจะต้องมีตัวละครจากหนังสืออยู่ในหัวเรา พอเลือกตัวแสดงเสร็จ เราก็จะให้คนเขียนบท ทำบทออกมา ถ้าเผื่อว่าตามหนังสือตัวละครบางตัวมีบทบาทน้อย แต่เราเห็นว่าจะใช้นักแสดงมีชื่อแล้วเพิ่มบทบาทให้เค้าก็ได้ เราก็ต้องคุยกับคนเขียนบท พอได้บทเสร็จ เรายังมีปัญหาอย่างหนึ่งคือ คิวอัด คิวของดารากับคิวอัดของเราซึ่งบางครั้งจะไม่ตรงกันนั้นลำบากมาก บางทีเราพูดกับเค้าว่าจะให้เค้าเล่น แต่คิวการอัดของเราซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้มันไม่ตรงกับคิวอัดของเค้าซึ่งยังติดละครเรื่องอื่นอยู่ เราก็ต้องมาเปลี่ยนผู้แสดงถ้าพูดกันเข้าใจกันดีก็แล้วไป แต่ถ้าไม่เข้าใจ ผู้จัดเองก็ลำบากใจ อันนี้ก็เป็นปัญหาหนึ่ง”

รศ.วันฤทัย “การทำละครเป็นธุรกิจอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ขายซับซ้อนพอสมควร จึงอยากให้นักศึกษาได้ฟังคุณไก๋ หรือคุณวราวุธ เค้าให้ฟังว่า กระบวนการทำธุรกิจการละครนั้นเป็นอย่างไร ”

วราวุธ “การทำธุรกิจการละครนั้นก็เหมือนกับการทำธุรกิจโดยทั่วไป แต่ทำละครที่ช่อง 3 นี้ ทำทุกอย่างเลย ตั้งแต่สากรกระเบื้องยันเรือรบ ชั้นแรกคือรับบทมาก่อน เราก็อ่าน อ่านให้เข้าใจว่าผู้แต่งได้ไปแต่งอะไรมาบ้าง ให้เป็นที่สนุกสนานแก่ใจ แล้วเราก็ดูตัวละคร สมมติว่ายังไม่ได้วาง main ตัวละคร หรือวางไปบ้างแล้ว มีส่วนประกอบอะไรอีกบ้าง เช่นตัวพระตัวนางวางเรียบร้อยแล้ว ตัวประกอบอะไรอีกล่ะ

จากนั้นก็มาถึงคิวอัด ธุรกิจก็จะทำการนัดคิว คิวอัด และคิวของดาราแต่ละคนนั้น แน่นนอนจะต้องไม่ตรงกัน เราก็จะต้องเอาคิวทุกอย่างมารวมกัน แล้วก็ดูฉากของละคร ว่าฉากไหนที่มีตัวแสดงที่มีปัญหาเราก็จะพักไว้ก่อน เอาตัวที่ไม่มีปัญหาแทน เรื่องต่อไปคือเรื่องฉาก ไม่ทราบว่าคุณผู้เขียนบทนี้จะเนรมิตฉากขนาดไหน ถ้าเกิดเนรมิตฉากที่เกิดหายากในประเทศไทยนี้ก็ต้องหลอกผู้ชมไป เช่นเนรมิตฉากชายทะเลภูเก็เกิดแต่ว่างบประมาณของเราไม่พอก็เป็นหน้าที่ของธุรกิจอีกนั่นแหละว่าจะต้องหาทะเลส่วนไหนที่มีคล้ายกับภูเก็เกิดมากที่สุด จากเรื่องสถานที่แล้วก็ต่อไปคือของประกอบฉาก หรือของแต่งบ้านอะไรพวกนี้ เราก็ต้องจัดหา มาต่อไปคือเรื่องเสื้อผ้า ธุรกิจก็ต้องหาว่าร้านไหนที่เค้าจะให้เรายืมเสื้อผ้าได้บ้าง สมมติว่านางเอกนี้จะต้องใส่เสื้อผ้าดี ๆ เราก็ต้องยืมเค้ามา มันจะได้เหมาะกับคาแรคเตอร์ที่ผู้เขียนบทวาดไว้ ถ้าเผื่อจะให้ตัวละครใส่เสื้อผ้าตามสไตล์ของตัวเอง เค้าก็จะออกมาเป็นเค้า ไม่ใช่ตัวละครที่ผู้เขียนบทวาดไว้ ”

รศ.รินฤทัย “ ละครก็จะเป็นละครไปไม่ได้ ถ้ามีแต่คนจัดทำละคร คนเขียนบท คนทำธุรกิจละคร ส่วนสำคัญอีกอย่าง ก็คือ ผู้แสดง คุณณพพล พระเอกยอดนิยมของเรา คงจะให้ข้อมูลได้ดีที่สุดว่า ผู้แสดงละครจะมีหน้าตาอย่างไรในละคร ”

ณพพล “ ผมอยากเปรียบเทียบการสร้างละครหรือการสร้างเรื่องเหมือนกับการสร้างบ้าน ผู้จัดก็เหมือนกับเจ้าของบ้าน ผู้จัดต้องอาศัยสถาปนิก คือคนเขียนบทนี้ จะช่วยเติมแต่งเข้าไปว่า จะให้มีลักษณะอย่างไร ทั้งผู้จัดและคนเขียนบทนี้ จะส่งงานให้กับธุรกิจ ซึ่งเป็นคนติดต่อหาช่าง ซึ่งจะพยายามหาให้มีคุณภาพมากที่สุด ซึ่งต่อมาก็คือเป็นหน้าที่ของนักแสดง คือ นายช่างที่จะก่อสร้างเป็นคนสุดท้ายของการทำงาน จะเป็นผู้อยู่หน้าฉาก เมื่อละครออกมาเป็นผลงาน คนดูก็จะมุงสนใจไปที่นักแสดง นักแสดงจะถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครนั้นออกมาดีเท่าไร เหมือนช่างไม้ที่จะทำได้ตามความต้องการของสถาปนิกหรือไม่ เขาเขียนแบบมาอย่างไร ก็ต้องทำให้ได้อย่างนั้น ผู้จัดคือเจ้าของบ้าน เขาต้องการบ้านออกมาสวยงามขนาดไหน รายละเอียดของบ้านดีแค่ไหน นักแสดงก็ต้องทำได้ ตามที่เจ้าของบ้านและสถาปนิกต้องการ

หน้าที่ของนักแสดง การถ่ายทอดความรู้สึกจากบทประพันธ์เป็นตัวละคร ความยากง่ายนี้มันขึ้นอยู่กับการที่ผู้เขียนบทเขียนมาให้เราแสดงกัน บางครั้งยกตัวอย่างง่าย ๆ ละครเรื่องสี่แผ่นดิน เป็นละครที่มีคนรู้จักกันมาก ทั่วประเทศไทยรู้จักตัวละครกันแล้ว ว่าใครเป็นใคร การที่นักแสดงไปเล่นบทที่คนอ่านมาก ๆ เช่นนี้ เป็นสิ่งที่ยากมาก เพราะว่าถ้าเราเล่นไปไม่ถูก ไม่ตรงตามที่คนอ่านวาดภาพเอาไว้เขาจะตำหนิเราได้ หน้าที่ของนักแสดงซึ่งจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกออกไปนี้ จะทำอย่างไร ชั้นแรก การเตรียมงานของตัวเอง ผมจะอ่านจากหนังสือเล่มนั้นเสียก่อน ให้รู้ว่าเรื่องมันเป็นอย่างไร ดำเนินไปอย่างไรตั้งแต่ต้นจนจบ ตัวละครมีนิสัยอย่างไร เมื่อรู้เรื่องแล้วก็มาอ่านบทอีกที เพราะบางครั้งบทโทรทัศน์จะไม่เหมือนกับหนังสือ อาจมีการเปลี่ยนแปลง

บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่ออ่านเสร็จ ก็ดูว่ามันตรงกับเนื้อเรื่องที่เรารับไว้หรือเปล่า เราต้องเตรียมไว้ว่าเราจะเล่นอย่างไร เป็นใคร เป็นนักศึกษา เป็นนักธุรกิจหรือเป็นหมอ การเตรียมการต่อไปคือ อาศัยหลักการสังเกตของนักแสดง สังเกตรอบด้านทั่ว ๆ ไป อย่างผมสังเกตนักศึกษา นักศึกษามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร พวกหมอมีสัญลักษณ์อะไรเด่น ดึงจุดเด่น ๆ นั้นออกมา เมื่อคนดูดูแล้วก็จะได้ว่า หมอเค้าทำกันอย่างนั้นะ หมอเค้ามีลักษณะนี้ หรือ จะเล่นบทจิ๊กโก๋ ดึงออกมา ทำทางการเดินเช่นไร สังเกตชีวิตประจำวันได้เราก็ดึงออกมาใช้ จากนั้นก็เตรียมเรื่องเสื้อผ้า ของประกอบอย่าง สร้อย แหวน นาฬิกา ซึ่งเป็นหน้าที่ของธุรกิจจะต้องหามาให้เรา ขึ้นสุดท้าย เป็นหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง สิ่งที่เราเตรียมไปมันอาจไม่ตรงกับที่ผู้กำกับต้องการซึ่งเป็นหน้าที่ของเค้าที่จะชี้แนะให้เราอีกทีหนึ่ง ”

คำถามของ อ.ณิณี

ในการเขียนบทบรรยายสิ่งแวดล้อมมีผลต่อการเขียนหรือไม่

ก็ต้องแล้วแต่ละคน แต่ที่สำคัญต้องมีสมาธิ

การวางโครงเรื่องและขั้นตอนในการทำบทละครในแต่ละตอน เช่นต้องการทำเรื่องยาวให้สั้น จะทำอย่างไร จึงจะรักษาเค้าเรื่องเดิมไว้ โดยไม่ขาดเอกลักษณ์หรือคุณค่าของนักเขียนนั้น

เราต้องดูจุดของเรื่องแต่แรกแล้ว ว่ามีวัตถุประสงค์อย่างไร เราก็ต้องยึดวัตถุประสงค์เป็นหลัก การเขียนบทคัดแปลงฉากและคำพูดของตัวละครจะต้องขออนุญาตเจ้าของหรือนักประพันธ์หรือไม่ ไม่เคยขอละ ส่วนใหญ่ก็ตกลงกับผู้ผลิต

การเขียนบทละครนั้นต้องการให้เนื้อเรื่องแน่นถึงโคลแมกซ์ และทำให้คนดูทราบว่าเป็นจุดสำคัญของเรื่อง จะต้องทำอย่างไร

ก็ไม่ต้องทำอย่างไร เรื่องมันจะดำเนินไป แล้วขมวดปมเอง เป็นความสนุกสนานมากขึ้น มันจะทำให้คนดูรู้สึกสนุกไปเอง

ถ้าผู้จัดเลือกเรื่องได้แล้ว แล้วเอาไปให้ผู้เขียนบทถ้าผู้เขียนบทไม่ชอบเรื่องนั้น จะทำอย่างไร

ถ้าไม่ชอบจริง ๆ ก็จะไม่บอกว่าเขียนไม่ได้ เท่านั้นเอง

คำถามของคุณ วราวุฒ

อะไรเป็นจุดหรือแรงบันดาลใจให้คุณเข้าไปทำธุรกิจการละคร

ไม่มีอะไรเลย คือเริ่มทำงานโดยไปเป็นผู้ช่วยคุณภัทราวดี เท่านั้นเองก็เกิดความมั่นใจในอารมณ์ เกิดความสนุก อยากรู้ อยากเห็น

ตอนโดนหนามทุเรียนตบ ใช้วิธีการถ่ายทำอย่างไร

ใช้เทคนิค ถ้าโดนจริง ๆ ก็ตายซี

ช่วงที่ทำธุรกิจการละคร หานยาแก้ปวดหัววันละกี่เม็ด

ไม่ทาน แต่ถ้าไม่ได้ตั้งใจก็เดินงุ่นง่านทั้งวัน

คำถามของคุณมยุรฉัตร

การจัดทำจากละครนั้น จัดตามบทผู้ประพันธ์ หรือมีการจัดตามจินตนาการของผู้จัดบ้างไหม
ทำตามบทที่บอกมาในบทประพันธ์ผู้เขียน แล้วเราก็ตกลงกันตามแต่ที่ควรจะเป็น
การทำละคร เกี่ยวข้องกับการทำโฆษณาอย่างไร

แค่กับโฆษณามาก ถ้าละครไม่สบบอารมณ์สปอนเซอร์ เค้าก็จะไม่ลงโฆษณาเรา
อยากทราบวิธีการขอโฆษณา

บอกไม่ได้ เพราะเราเองมาจากช่อง 3 เค้าทำให้เสร็จ

ผู้เขียนเรื่อง หรือโรงพิมพ์มีเส้นกับ กบว. หรือไม่

คิดว่าไม่ เพราะ กบว. เค้าจะดูจากบทประพันธ์นั้นที่ออกมาแล้ว กบว. นี้มีคนทำหน้าที่ประมาณ
1,000 คน

กบว. กับคนเลือกเรื่องใครมีบทบาทมากกว่ากัน

กบว.

ในละครแต่ละเรื่องบทของตัวละครแต่ละคน ส่วนมากจะมีแต่บทกินเหล้า สูบบุหรี่ เที้ยว คุณคิดว่า
จะทำให้ภาพพจน์และค่านิยมของสังคมไทยเสียหรือไม่

อันที่จริงแล้ว การเที้ยว กินเหล้า สูบบุหรี่ เราไม่ได้ดูจากละครที่เห็นกันทุกวัน การที่เยาวชนจะ
เอาอย่างละครไปทั้งหมดนี้ ไม่จริงหรอก อันนี้มันเป็นเพียงความรู้สึกของ กบว. คือคิดว่า พอ
ละครออกมานี้ คนจะต้องเอาอย่างละครไปหมด ฟังแล้วมันเหมือนกับคนไทยปัญญาอ่อน คือ
เห็นอะไรออกมาก็จะต้องทำตาม ที่ไม่แพร่เลยก็คือ ถ้าเป็นละครต่างประเทศ เขย่าไฮโลว์ก็ออก
มาได้ แต่ละครไทย ตั้งวงไฟตองยังโดนตัดเลย

เมื่อการเลือกเรื่องถูกจำกัดเสรีภาพจาก กบว. ผู้จัดมีแนวทางใดที่จะแก้ไขเพื่อสนองความต้องการของ
ประชาชน

อันนี้แหละ คือความลำบากใจของผู้จัดแหละ

ค่าตัวนักแสดงคิดอย่างไร ตามบทหรือตามอัตราในแต่ละตอน

เขามีราคาของแต่ละคนไว้ คิดเป็นตอน แพงมากน้อยต่างกันไป

มีหลักเกณฑ์อะไรในการเลือกนักแสดง

ตามความเหมาะสม

คำถามของคุณนพพล

การเลือกบทของนักแสดง มีอะไรเป็นเกณฑ์

นักแสดงทุกคนต้องการเลือกบทมาก สำหรับผมที่รับงานละครนั้น เพื่อ

1. เงิน (อันนี้จำเป็นมาก)
2. ทำเพราะอยากเล่นเช่น เรื่องนั้นดีมาก ๆ
3. จำเป็น (หมายถึงคนชอบ ๆ กันทั้งนั้น เลือกบทไม่ได้)

คุณสอนอะไรที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สอนการแสดงครับ

คุณมีความรู้สึกอย่างไรกับบทที่ได้ใน “ฝ่ายแถมแพร์”

ก็ชอบอะ คือ เป็นบทคนบ้า ซึ่งไม่เคยเล่นมาก่อน การที่เราเล่นบทเดียวมาตลอด มันก็รู้สึกเบื่อ ซ้ำซากจำเจ ผมว่ามันเป็นความรู้สึกของนักแสดงทุกคนนะ

ในการแสดงละครนั้น มีปัญหาเรื่องอารมณ์ร่วมในบทหรือไม่

ก็คงมีกันทุกคน แต่ที่ทำได้คือ พยายามลืมปัญหาส่วนตัวซะ

การแสดงของตัวเองจะมีการแทรก บุคลิกตัวเองไปหรือไม่

บางครั้งก็มี บางครั้งก็ไม่มี แล้วแต่ความเหมาะสม

การปรับอารมณ์ ในช่วงการแสดงละคร ต้องทำอย่างไร

ขึ้นอยู่กับสมาธิ

การแสดงของคุณใช้วิชาที่เรียนมาหรือเปล่า

ไม่ ผมใช้ประสบการณ์ ผมจบวรรณคดีและจิตวิทยามาครับ

เคยมีปัญหากับการเข้าพระเข้านางหรือเปล่า

ไม่มี ก็เราต้องคิดว่ามันเป็นหน้าที่ เพราะนั่นคือการแสดง

นางเอกคนไหน ที่มีปัญหากับคุณนพพลน้อยที่สุด

ไม่มี เพราะทุกคนเก่งกันไปคนละอย่าง อย่างคุณเดือนเต็มนี้ จะเล่นบทคนที่มีปัญหา มีความกดดันได้เก่งมาก